

JOANA I VOLSHEBNITE EDNOROZI

BY [CHILDBOOK.AI](https://childbook.ai)

Joana e malo devojche od sedum godini, so dolga svetla kafeava kosa. Taa sekoja vecher sonuva da bide princeza koja zhivee vo golem zamok. 'Sakam da imam prijatel ednorog!' - vika Joana pred da zaspie. Nejzinata soba se ispolnuva so meka svetlina. Ocite i se zatvorat, i ednash - se nashla na sosema drugo mesto, polno so magija i tajni.

Joana se probudi vo cudna soba so kameni zidovi. Na sebe imashe prekrasna roza haljina, kako prava princeza! 'Kade sum jas?' - prashala tivko. Niz prozorecot gledala visoki kuli i gorata okolu zamokot. Vratata bila zatvorena so debel lokot. Joana sfatila deka se nashla vo volsheben zamok, točno kako vo nejzinite sonovi.

Zamokot bil visok i tivok, so dolgi hodnici. Joana odela do prozorecot i gledala kon gorata polna so cveke. Naednash zabelezhala zelen dragon koj chuval kapijata. 'Toj sigurno me chuva da ne izlezam' - pomislila taa. Dragon się vikal Vatra, i imal ogromni krila. Joana bila malku uplashena, no i cudna radost cutuvala vo nejzinoto srce.

Edna vecher, dodeka Joana gledala kon neboto, zabelezhala svetlina koja treperela megju drvjata. Bila to bela svetlina so shareni boi. 'Koj si ti?' - prashala Joana niz prozorecot. 'Jas sum Zora, ednorog!' - odgovoril nezhen glas. Zora imala dolg rog koj svetel kako dijamant. 'Zosho si zatvorena vo kulata?' - prashala Zora so grizha. Joana i rasprikaza za svojata zhelba i za zatochenieto.

Zora i Joana razgovarale sekoja vecher niz prozorecot. Zora i raska za volshebnata gora i za drugite ednorozi koi zhivele tamu. 'Ti si mnogu specijalna, Joana' - kazhala Zora. 'Sakam da bidam slobodna kako tebe' - odgovorila Joana so nadezh. Zora se zaklela: 'Kje te izvadam odovde, veruvaj mi!' Joana se nasmeynala prvpat otkako bila zatvorena.

Zora znala deka sama ne mozhe da otvori tezhkata kapija na zamokot. Taa se vratela vo volshebnata gora kade zhivele mnogu drugi ednorozi. 'Prijeteli, treba mi pomosh! Edna mala devojkica e zatvorena vo zamokot!' - vikala Zora. Ednorožite se sobrale okolu nea, so ochi polni so grizha. 'Kje ti pomognime, Zora! Zaedno sme posilni!' - rekle tie.

Dragon Vatra chul shepotenje kaj kulata i se iskachil da provepi. Videl Joana kako gleda niz prozorecot i se namrshtil. 'Zosho gledash tolku kon gorata, mala princeza?' - prashal Vatra so dlabok glas. Joana se uplashila, no odgovorila smelo: 'Sakam prijatel, Vatra. Ne sakam da bidam sama.' Vatra samo klimnal so glavata i si otishol, bez da kazhe nishto povekje.

Naredniot den, Zora se vrátila so celo stado ednorozi. Bile golemi i mali, so rogovi koi svetele vo site boi na dugata. 'Dojdovme da te spasime, Joana!' - vikale ednorozite zaedno. Joana gledala od prozorecot so ocice polni so radost i solzi. 'Kako kje stignete do mene?' - prashala taa, gledajkji kon visokata kula i debelite zidovi.

Ednorožite se soedinile i so rogovite napravile prekrasen dugin most koj stignal do prozorecot na Joana. 'Skokni, Joana, nie kje te chuvame!' - vikala Zora. Joana bez strah stapila na svetlacheshkiot most. Pod nozete i sjaele boi na dugata - crvena, zolta, zelena i sina. Chekor po chekor, taa se približ- uvala kon slobodata i kon svoite novi prijateli.

Dodeka Joana odela po mostot, Vatra dotrchal, mislejkji deka ednorozite sakaat da naprave shteta. 'Stanete!' - viknal dragon so glaseh glas. No koga videl kolku e srekjna Joana, negoviot bes se stopil. 'Nikogash porano nikoj ne mi rekol deka jas mozham da bidam prijatel' - rekol Vatra tivko. Zora mu se nasmavnala: 'Sekogash mozhesh, Vatra. Ela so nas!'

Joana, ednorozite i Vatra zaedno izletale nad zidovite na zamokot. Vetrot i galeŋ kosata na Joana dodeka letale visoko nad drvjata. 'Uspeavme!' - viknala taa vzbudeno. Dolu, zamokot stanuval se pomal i pomal. Konechno, Joana bila slobodna, obikolena so prijateli koi navistina ja sakaa - ednorozzi i eden dobar dragon.

Site slegnale vo volshebnata gora, kade Joana igrala so ednorozite do zalez sonce. 'Ova bese najprekrasniot den vo mojot zhivot' - rekla taa so smeh. Naednash, Joana se probudila vo svojata soba, so meka svetlina niz prozorecot. Toa bil samo son, no vo srceto i ostanala volshebnata prijelstva. Od toga den, Joana znaela deka volshebstvoto zhivee vo sekoe srce koe veruva.

Spark Your Child's Imagination

and create a personalized book in which you are the main character

BECOME A BOOK
HERO

CHILDBOOK.AI